

«І якщо вже битися – можна битися тільки лиш до останку»

Валерія Вест, викладачка НТУУ Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського

Мене звати Валерія Вест, я викладачка КПІ з кафедри теорії, практики та перекладу англійської мови. Як науковиця працюю з темою репрезентації та пропрацювання травматичного досвіду через мову – я лінгвістка. В останні півроку я часто молилася Богові, щоб Він дав мені змогу писати вірші українською. Бо писати російською я більше не можу – я остаточно втратила цю здатність 24-го лютого. З тих пір мені часто здавалося, що я тепер ніколи не писатиму віршів: бо російською я більше писати не можу, а українською – не могла ніколи до цього. Але я молилася, довірившись Богові й поклавшись зрештою просто на те, що все буде так, як має бути. І з цього, мабуть, я таки маю писати вірші, бо от я ділюся з вами своїм найпершим віршем українською мовою. А історія вірша така.

Один український професор і богослов – власне, **Юрій Чорноморець** – постійно збирає гроші снайперам: на патрони, на оптику, на гвинтівки... Окрім іншого, він виставляє пости, де пропонує придбати книги з його власної домашньої бібліотеки. А нещодавно ще й картини продавав. Одним словом, він продає все, що в нього вдома не прибите цвяхами до стін чи підлоги. Усі виручені гроші йдуть на снайперів. А тепер вірш:



Валерія Вест

Фото Вадима Госпеллера

**Богослов і професор на продаж ставить бібліотеку,
Свою домашню, книжки мішками виносить із дому.
Скільки патронів можна купити, якщо продати Сенеку?
А якщо продати, може, кого-небудь з менш відомих?
А коли книжок вже не стане, то й шафу продати можна,
І за гроші ці взяти, якщо поталанить, нову гвинтівку.
Шкода, що не можна за ніч зробитись таким заможним,
Щоб із хати не винести книги, шафу і всю готівку.
А коли вже винесли, можна винести ще й картини,
Знявши зі стін у спальні рами старі й щербаті.
Бо за оптику поки сплатили тільки лиш половину,
А постачальник надто хороший - його не можна втрачати.
Богослов і професор в фейсбук про снайперів пише знову,
А всі гроші з лекцій його тепер ідуть на нові приціли,
Допомога завжди цілеспрямована й часто - цілодобова,
І вона має бути не тільки словом, а першочергово - ділом.
Бо життя патронами зараз лічиться замість, як звично, днями,
І гортаються сайти новин і снайперки спозаранку.
Бо якщо вже кохати, то можна кохати тільки лиш до нестями,
І якщо вже битися - можна битися тільки лиш до останку. ■**

